

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku P. F.

o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie z odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r., [...] /15 w przedmiocie przeniesienia na inne miejsce służbowe po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2016 r.,

odrzuca wniosek

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 31 grudnia 2015 r. sędzia P. F. (wnioskodawca) złożył wniosek „o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie” odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. przez zawieszenie jej skuteczności. W uzasadnieniu wniosku wywiedziono, że Minister Sprawiedliwości decyzją z dnia 19 listopada 2012 r. na skutek likwidacji Sądu Rejonowego w S. przeniósł wnioskodawcę bez jego zgody do Sądu Rejonowego w R. na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych; obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.; dalej „Prawo o u.s.p.”). Na skutek odwołania, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 października 2015 r., III KRS 173/12, uchylił tę decyzję. W dniu 13 października 2015 r. wnioskodawca zwrócił się do Ministra Sprawiedliwości z prośbą o

wystąpienie do Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesienie wnioskodawcy w stan spoczynku. Z dniem 1 stycznia 2016 r. został utworzony Sąd Rejonowy w S., do którego wnioskodawca został przeniesiony decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. wydaną na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 Prawa o u.s.p. Wnioskodawca wywiódł, że w ustawowym terminie złoży odwołanie od tej decyzji, a jego wniosek jest uzasadniony na podstawie art. 730, 730¹, 733 i 755 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawę, w której wniesiono do Sądu Najwyższego odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody (art. 75 § 4 Prawa o u.s.p.), należy kwalifikować tak, jak sprawę zainicjowaną odwołaniem od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.; por. uzasadnienie uchwały całej Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III PZP 2/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 121). W myśl art. 44 ust. 3 tej ustawy do postępowania (odwoławczego) przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (z wyjątkiem regulacji o przymusie adwokacko-radcowskim), a więc odwołanie sędziego od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zmiany miejsca służbowego jest szczególnym (nadzwyczajnym) środkiem zaskarżenia a sprawa prowadzona wskutek tego odwołania jest sprawą cywilną, ale w znaczeniu formalnym (art. 1 *in fine* k.p.c.), która podlega rozpoznaniu tylko w jednej „instancji” przez Sąd Najwyższy, przy czym przedmiot rozpoznania został w niej ograniczony do badania zasadności zarzutów odwołania. Sędzia odwołujący się od decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu na inne miejsce służbowe wnosi więc nadzwyczajny środek zaskarżenia od tej decyzji i nie dochodzi (nie realizuje) żadnych roszczeń materialnoprawnych. W szczególności zasada nieprzenoszalności sędziów (art. 180 Konstytucji RP) ma charakter zasady ustrojowej, określającej sposób sprawowania funkcji sędziego oraz gwarantującej przestrzeganie podstawowych kanonów państwa prawnego, nie tworzy zaś

osobistego przywileju sędziego i nie ustanawia konstytucyjnego prawa podmiotowego sędziego (tak w odniesieniu do zasady niezawisłości sędziowskiej wywiódł Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 16 lutego 2001 r., Ts 180/00, OTK 2001 nr 5, poz. 141). Zawarte w odwołaniu sędziego „żądanie” ma wyłącznie charakter procesowy (tak jak wnioski kasacyjne), przedmiotem sprawy jest wyłącznie roszczenie procesowe i nie istnieje żadne roszczenie w znaczeniu materialnoprawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że odwołań od przeniesień sędziów, o których jest mowa w art. 75 Prawa o u.s.p. nie można traktować jako roszczeń, w zakresie których sędziom sądów powszechnych przysługuje droga sądowa (zwłaszcza uzasadnienie powołanej uchwały całej Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 12 października 2004 r., III PZP 2/04).

Należy więc stwierdzić, że nie istnieje środek prawny pozwalający na zabezpieczenie „roszczenia” sędziego wnoszącego odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zmiany miejsca służbowego. Procedura cywilna nie przewiduje bowiem czynności procesowej polegającej na „zabezpieczeniu skargi kasacyjnej” (odpowiednio odwołania od decyzji) a przepisy dotyczące postępowania zabezpieczającego (art. 730 i następne k.p.c.) nie mogą być stosowane, gdyż dotyczą zabezpieczenia roszczenia (powództwa), które nie jest realizowane (dochodzone) w sprawie z odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody (art. 75 § 4 Prawa o u.s.p.).

Wobec powyższego wniosek o zabezpieczenie jako niedopuszczalny podlegał odrzuceniu na podstawie powołanych przepisów.

a.s.